

РЕШЕНИЕ

№ 23382

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 20.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **3649** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на В. С. Ч. срещу Разпореждане № 4506-40-44/06.03.2026 г., издадено от Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ /ГВРС/, с което е отказано изплащането на гарантирано вземане във връзка с подадено Заявление- декларация, заведено с вх. № 4502-21-128 от 01.10.2025 г. по описа на ТП на НОИ- С. град, както следва: за дължимо трудово възнаграждение за периода от 23.08.2025 г. до 26.09.2025 г. и за дължимо обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ в размер на 10 621.82 лева за неизползван платен годишен отпуск за 37 дни.

Релевират се доводи, че разпореждането е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон и целта на закона, поради което и същото следва да бъде отменено. При постановяването му са допуснати съществени нарушения, свързани с неспазване на приложимите разпоредби на ЗГВРСНР, НРНИРСОИГВНР и административнопроизводствените правила, неизпълнение на задължението на административния орган, вменено му с нормите на чл. 35 АПК и чл. 36 АПК, както и в нарушение на основния принцип по чл. 9, ал. 2 АПК. Твърди се, че не била извършена надлежно проверка в Регистър „Трудови договори“. Липсвали данни и дали са изискани от компетентната ТД на НАП съответни доказателства за подаваните от работодателя данни, включително подаваните декларации Обр. 1 и Обр. 6 за процесния период. Оспорва и изводът, че изплащането на парични обезщетения по КСО до 02.09.2025 г. на самостоятелно основание изключвало

претендираното от 23.08.2025 г. право на гарантирано възнаграждение, тъй като по силата на чл. 50, ал. 10 КСО паричните обезщетения не се изплащали на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство, като липсвали и мотиви за отказа в останалата част. Моли съда да отмени обжалвания акт и върне преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли съда да я уважи.

Ответникът – Директор на Фонд „Гарантиране на вземанията на работниците и служителите“ при НОИ, чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я остави без уважение. Подробни аргументи са развити в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 1277 от 11.09.2025 г. по т. д. № 20251100900594/2025 г. на Софийския градски съд, иницирано от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) и вписано в търговския регистър на 11.09.2025 г., е обявена неплатежоспособността на дружеството с начална дата 19.06.2025 г. и е открито производство по несъстоятелност на „НИРО СЪРВИС“ ЕООД.

Със Заявление- декларация с № GV-21-[ЕГН]/30.09.2025 г., подадено чрез Единния портал за електронни услуги (ЕПЕУ) на Националния осигурителен институт (НОИ) и заведено с вх. № 4502-21-128/01.10.2025 г. по описа на ТП на НОИ- С. град, В. С. Ч. е поискала отпускане на гарантирано вземане (ГВ), като декларира, че е работила при работодателя „НИРО СЪРВИС“ ЕООД от 04.10.2023 г. и че трудовото й правоотношение е прекратено от 26.09.2025 г. Към заявлението- декларация за отпускане на гарантирано вземане са приложени копия на Трудов договор № 15/08.09.2023 г. и на Заповед за прекратяване на трудов договор № 1-001/25.09.2025 г. С писмо с вх. № 4005-21-896#57/08.12.2025 г. В. Ч. декларира, че работодателят не й е изплатил полагащото й се възнаграждение за периода от 23.08.2025 г. до 26.09.2025 г., както и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) в размер на 10 621.82 лв. за неизползван платен годишен отпуск от 37 дни.

На основание чл. 108, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО), във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗГВРСНР и чл. 5, ал. 1 от НРНИРСОИГВНР и в изпълнение на Заповед № ЗР-5-21-02053856/16.09.2025 г. и Заповед № ЗГ-5-21-02054599/16.09.2025 г. на ръководителя на ТП на НОИ- С. град, е извършена проверка на „НИРО СЪРВИС“ ЕООД, представлявано от управителя С. Б. Х., за начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и по други нормативни актове, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № КП-5-21-02122919/22.01.2026 г. и в Констативен протокол № КГ-5-21-02122928/22.01.2026 г. на контролен орган при ТП на НОИ- С. град.

В Констативен протокол № КП-5-21-02122919/22.01.2026 г. подробно са описани извършените действия в хода на проверката и извършените установявания. Посочено е, че с Решение № 1277 от 11.09.2025 г. по т. д. № 20251100900594/2025 г. на Софийския градски съд, иницирано от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) и вписано в търговския регистър на 11.09.2025 г., е обявена неплатежоспособността на дружеството с начална дата 19.06.2025 г. и е открито производство по несъстоятелност на работодателя. За нуждите на извършваната проверка е изискано от С. Б. Х., управител на дружеството, да представи относими за проверката трудовоправни и счетоводни документи, но с Декларация с вх. № 4005-21- 896#63/18.12.2025 г. С. Х. декларира, че не съхранява такива, вкл. и ведомости на „НИРО СЪРВИС“ ЕООД, каквито не

са й били предадени при прехвърлянето на дружеството на 04.06.2025 г., когато същото е и преименувано; не знае за наети от дружеството служители; няма информация за това кой подава данните на лицата; няма достъп до банкови сметки; няма контакт със счетоводители; не е упълномощавала никого; не е подписвала никакви документи. За нуждите на извършваната от контролните органи на НОИ проверка са изискани относими доказателства и от ИА ГИТ, като в отговор от агенцията са представени копия на документи за трудови възнаграждения и обезщетения, на протоколи от извършени проверки на дружеството, както и на ведомости за периода м. 04.2024 г.- м. 11.2024 г. и на платежни документи, съхранявани в административните преписки. Констатирано е, че за горецитираните месеци дължимите възнаграждения са изплатени в пълен размер с изключение на 4 лица за м.11.2024 г., които са включени в изготвената служебна справка. От всички лица подали заявления- справки са изискани извлечения от банкови сметки, от които да се вижда дали дължимите им възнаграждения са изплатени и до кога, като им е указано да представят в случай, че разполагат с фишове за изплатени трудови възнаграждения, заповед за прекратяване на трудовото правоотношение и/или изпълнителен лист. Предвид непредставяне от страна на осигурителя на ведомости за заплати в оригинал, както и извлечения от банкови сметки за изплатени възнаграждения, е изготвена служебна справка за лицата, за които възниква право на гарантирани вземания на база констатираното от ИА „ГИТ“ и приложените от тях заверени копия. В протокола е отразено под №10 изпратено до В. Ч. искане изх. № 4005-21-896#38/24.11.2025 г. за предоставяне на документи. На 08.12.2025 г.е получено писмо вх. №4005-21-896#57 от лицето с приложени диплома, банково извлечение за периода 01.08.2025 г.- 04.12.2025 г., заповед за прекратяване на трудовото правоотношение с подпис на управителя С. Х.. В същото Ч. декларира, че е била в отпуск по майчинство до 22.08.2025 г. и от 23.08.2025 г. се е върнала на работа, на 26.09.2025 г. е съкратена, не е получила полагащото й се месечно възнаграждение за периода 23.08.2025 г.- 26.09.2025 г., както и обезщетението за неизползван платен годишен отпуск от 37 дни в размер на 10621.82 лева. При проверка в Регистър на осигурените лица е установено, че от страна на осигурителя за В. Ч. са подадени данни по реда на чл.5, ал.4 КСО за м.08.2025 г.- пълен месец в дни в болничен и за м.09.2025 г. дни с осигурителен доход- 15 дни, дни в болничен 2, осигурителен доход 4130 лв. и последен ден в осигуряване- 02.09.2025 г. От Информационната система на НОИ е установено, че на Ч. са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност по чл.40а КСО в периода 04.02.2024 г. до 17.04.2024 г. и от 18.05.2024 г. до 02.12.2024 г. и парични обезщетения за бременност и раждане по чл.50, ал.1 и чл.51 от КСО в периода от 02.12.2024 г. до 02.09.2025 г. вкл.

Видно от приетото по делото писмо № 4005-21-896#38/24.11.2025 г. са изискани относими документи и от В. С. Ч., която в отговор от 08.12.2025 г. представила копия на диплом за завършено висше образование, на банково извлечение за периода от 01.08.2025 г. до 04.12.2025 г., на заповед за прекратяване на трудовото й правоотношение, подписана от С. Х., и декларира, че е била в отпуск по майчинство до 22.08.2025 г. и е била съкратена на 26.09.2025 г., като не получила трудовото си възнаграждение за времето от 23.08.2025 г. до 26.09.2025 г. и обезщетението по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 10 621,82 лв.

Видно от Констативен протокол № КГ-5-21-02122928/22.01.2026 г., въз основа на данните от Търговския регистър, данъчните декларации, счетоводните отчети, договорите за сключени търговски сделки, удостоверението от банките за финансова активност, ведомостите за заплати и други документи е установено, че с решение № 1277 на Софийски градски съд, вписано в Търговския регистър на 11.09.2025 г., е открито производство но несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност на работодателя. Работодателят е осъществявал, дейност най- малко 12 месеца, преди началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността

-19.06.2025 г., удостоверено с документите по чл. 5, ал. 2 и Декларация, приложение № 2 към НРНИРСОИГВНР. В срока по чл. 4, ал. 1 от НРНИРСОИГВНР работодателят е издал 48. бр. справки за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, приложение № 1 към наредбата. Има 2 бр. лица, които, работят по трудово правоотношения и имат начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, нямат право на гарантирани вземания, тъй като към началната дата на неплатежоспособността, съответно свръхзадължеността, посочена в решението по чл. 6, притежават качествата на лица по чл. 7 от ЗГВРСНР.

С оглед на събраните доказателства, от контролните органи на ТП на НОИ - С. град са изготвени служебни справки за размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и други нормативни актове, като са използвани данните от предоставените от ИА ГИТ ведомости за работни заплати за периода от м. 04.2024 г. до м. 11.2024 г. вкл., в които липсват данни за дължимо възнаграждение на В. С. Ч..

От електронния регистър на болничните листове и от регистъра на осигурените лица е установено, че В. С. Ч. е била в отпуск за временна неработоспособност от 04.02.2024 г. до 01.12.2024 г. и ѝ е изплащано парично обезщетение за бременност и раждане от 02.12.2024 г. до 02.09.2025 г., от което следва, че за посочения общ период от 04.02.2024 г. до 02.09.2025 г. лицето не е упражнявало трудова дейност, респективно - няма неизплатени за такава дейност трудови възнаграждения.

С оспорваното в настоящото производство Разпореждане № 4506-40-44/06.03.2026 г., издадено от Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ /ГВРС/, на основание чл. 26, ал. 3, във връзка с чл. 3 и чл. 22, ал. 1 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) и във връзка с чл. 4, ал. 1 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР), е отказано изплащането на гарантирано вземане във връзка с подадено от В. С. Ч. срещу Заявление - декларация, заведено с вх. № 4502-21-128 от 01.10.2025 г. по описа на ТП на НОИ- С. град.

По делото е приета административната преписка.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е неблагоприятно засегнат с оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна.

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Оспореното разпореждане е издадено от В. Б.- директор на ФГВРС, поради което съдът приема, че актът е издаден от компетентен орган. Разпореждането е издадено в писмена форма, съдържа изискуемите специални реквизити по чл. 10, ал. 3 от Наредбата, като не се констатира порочи във формата, нито допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 ЗГВРСНР Гарантирани вземания на работниците и служителите по този закон са начислени и неизплатени: 1. трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори; 2. парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е нормативно уредена в Глава четвърта на ЗГВРСНР, а редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с наредба на Министерския съвет (чл. 29 ЗГВРСНР), а именно Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (НРНИРСОИГВНР, Наредбата). Съобразно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираното вземане се изплаща на правоимащия работник или служител въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда.

Според нормата на чл. 6 от ЗГВРСНР, субективното право на гарантирани вземания за работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за: 1. откриване на производство по несъстоятелност; 2. откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност; 3. откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, за да е от категорията на правоимащите лицето трябва да е било в трудово правоотношение с работодател, по отношение на който да е открито производство по несъстоятелност независимо от срока му и от продължителността на работното време.

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР, според който гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление- декларация по образец, подадена от работника или служителя до ТП на НОИ по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава. Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата, към заявлението-декларация се прилага и справката по чл. 4 от същата, която е по образец съгласно приложение № 1 и се изготвя от работодателя.

По силата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата, контролните органи на НОИ извършват проверки по реда на Инструкция № 1/03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно- ревизионната дейност от контролните органи на НОИ при работодателя относно изготвените справки, за което се съставя констативен протокол, като към последния се прилагат изготвените от работодателя справки. От посочените правни норми е видно, че изготвените справки по чл. 4 от Наредбата задължително се проверяват от контролните органи на НОИ с проверка на работодателя.

Съобразно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) и не може да бъде по- малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър /ал. 2./. Видно от посочените разпоредби, законът предвижда ограничение в броя и размера на изплащаните гарантирани вземания, като конкретно относно максималния размер на вземанията се препраща към ЗБДОО.

В тази връзка според чл. 10, ал. 4 от НРНИРСОИГВНР при определяне на

ограничения размер на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР следва се съобрази следния ред: 1. трудови възнаграждения; 2. парични обезщетения по Кодекса на труда, върху които се дължат осигурителни вноски; 3. други парични обезщетения по Кодекса на труда; 4. парични обезщетения по чл. 40, ал. 5 от Кодекса за социално осигуряване. Приложимият в случая ЗГВРСНР урежда гарантирани вземания на работниците и служителите, а не цялата сума по тези вземания поради което и на основание чл. 30 от ЗГВРСНР частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима на работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност.

Съгласно чл. 50, ал. 10 от КСО паричните обезщетения по ал. 1 – 9 не се изплащат на лица, упражняващи трудова дейност, която е основание за осигуряване за общо заболяване и майчинство.

Предмет на спора е отказът на органа да изплати ГВ- трудово възнаграждение за периода от 23.08.2025 г. до 26.09.2025 г. и обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер на 10 621,82 лв.

В конкретиката на казуса, по делото е установено по безспорен начин, че решението по чл. 6, за открито производство по несъстоятелност на „НИРО СЪРВИС“ ЕООД е вписано в търговския регистър на 11.09.2025 г. Съответно Заявлението- декларация на жалбоподателя Ч., с което е поискала отпускане на гарантирано вземане (ГВ) е подадено на 30.09.2025 г. При това положение безспорно е спазен законоустановения тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6, че е открито производство по несъстоятелност.

В тази връзка, противно на изложеното от жалбоподателя, 36- месечният период по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР /предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6/ е до 31.08.2025 г.- края на месеца, предхождащ този, в който в ТР е вписано съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност, както правилно е приел административният орган.

В случая е спазена процедурата от страна на административния орган, като е извършена проверка за начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и други нормативни актове за Н. С. ЕООД, на основание чл.21, ал.1 ЗГВРСНР, чл.5, ал.1 от Наредбата за реда и начина за информиране на работниците и служителите за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя и Заповед № ЗГ-5-21-020545599/16.09.2025 г. на ръководителя на ТП на НОИ- С. град, резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № КГ-5-21-02122928/22.01.2026 г. В този ред на изложение следва да се отбележи, че е неоснователен довода на жалбоподателя, свързан с невръчване на констативните протоколи доколкото те обективират проверки, извършени на осигурителя и работодател- „НИРО СЪРВИС“ ЕООД, респ. изрично в КП е визирано връчване на дружеството на екземпляр от

същия.

В изпълнение на посочения ред, от контролните органи на ТП на НОИ - С.- град за В. Ч. е изготвена служебна справка, според която лицето няма начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от „Н. С.” ЕООД по КТ и по други нормативни актове. Жалбоподателят не фигурира с начислено дължимо възнаграждение в представените от ИА ГИТ заверени копия на ведомости за работни заплати. Съответно неизплатени трудови възнаграждения и/или парични обезщетения могат да се удостоверят само чрез ведомостите за заплати или други първични счетоводни документи, съставени от работодателя във връзка със задължението му по чл. 128 от КТ да води трудово досие на работника или служителя, като липсата на такива документи след 30.11.2024 г., не може да бъде преодоляна с данните, които на основание чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО осигурителят (работодателят) ежесечно представя в НАП. Следва да се отбележи, че посочената справка е официален документ за удостоверяване на обстоятелството, че са налице начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими от работодателя по КТ и други нормативни актове. В хипотезата на неизготвени от работодателя справки, за гарантиране правата на работниците, справки се изготвят от контролните органи на НОИ, въз основа на разплащателните ведомости и на други първични счетоводни документи, съставени от работодателя във връзка със задължението му по чл. 128 от КТ да води трудово досие на работника или служителя. В случая заверени копия на ведомости за работни заплати до 30.11.2024 г. са представени от ИА ГИТ.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че органът не извършил нужните проверки. При проверка в електронния регистър на болничните листове и от регистъра на осигурените лица, е констатирано, че Ч. е била в отпуск за временна неработоспособност от 04.02.2024 г. до 01.12.2024 г. и ѝ е изплащано парично обезщетение за бременност и раждане от 02.12.2024 г. до 02.09.2025 г., от което следва, че за посочения общ период от 04.02.2024 г. до 02.09.2025 г. лицето не е упражнявало трудова дейност, респ. няма неизплатени за такава дейност трудови възнаграждения. С оглед разписаното в нормата на чл. 50, ал. 10 от КСО изплащането на парични обезщетения по КСО до 02.09.2025 г. на самостоятелно основание изключва претендираното (от 23.08.2025 г.) право на ГВ.

При това положение, от доказателствената съвкупност се установява, че през част от претендирания от Ч. период /от 23.08.2025 г. до 26.09.2025 г./, а именно до 02.09.2025 г. ѝ е изплащано парично обезщетение по КСО, която дата дори е извън 36-месечния период по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, който е до 31.08.2025 г. След този период се явява и претендираното обезщетение в хипотезата на чл. 224 от КТ, според която при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се

признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност. Доколкото трудовото правоотношение е прекратено на 26.09.2025 г. и тази дата е извън 36-месечния срок по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР /до 31.08.2025 г./ правилно административния орган е отказал изплащането на ГВ, въпреки ангажираният от жалбоподателя фиш за заплата за м. септември 2025 г., /без подпис и печат/.

С оглед изложеното, противно на довода на жалбоподателя, съдът намира, че в изпълнение на задължението си по чл. 35 от АПК административният орган е извършил проверка на осигурителя, изискал е относими доказателства и от жалбоподателя, при спазване на приложимата в нормативната уредба процедура, анализирал ги е и е приложил правилно материалния закон, като е извел правилния извод за липса на правно основание за изплащане на гарантирани вземания на В. Ч..

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева или 102,26 евро, определено на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за изплащането на правната помощ. *Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 73-ти състав*

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. С. Ч. срещу Разпореждане № 4506-40-44/06.03.2026 г., издадено от Директора на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, с което е постановен отказ за изплащане на гарантирано вземане от Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ на В. С. Ч. във връзка с подадено Заявление- декларация, заведено с вх. № 4502-21-128 от 01.10.2025 г. по описа на ТП на НОИ- С. град.

ОСЪЖДА В. С. Ч., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт- Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ сумата в размер на 102,26 евро разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София- град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: